

Ἴλζε Ἀιχινγκερ

Η ΑΦΙΣΑ*

«**Ε**ΣΥ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ!» εἶπε ὁ ἄντρας ποὺ κολλοῦσε τὶς ἀφίσες καὶ τρόμαξε στὴν παλλόμενη ζέστη. Ἐπειτα, ἔστρεψε προσεχτικὰ τὸ πρόσωπό του πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ τὰ δεξιὰ, ἀλλὰ δὲν βρισκόταν κανεὶς ἐκεῖ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸν περάσει γιὰ τρελό, δὲν στεκόταν κανεὶς κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα του. Ὁ ἀστικός ἐπίγειος σιδηρόδρομος μόλις εἶχε ἀναχωρήσει κι εἶχε ἀφήσει καὶ πάλι τὶς σιδηροτροχιές στὴ δική τους λάμψη. Στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ σταθμοῦ στεκόταν μιὰ κυρία ποὺ κρατοῦσε ἕνα παιδί ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ παιδί τραγουδοῦσε γιὰ δικόν του λογαριασμό. Κι αὐτὸ ἦταν ὄλο κι ὄλο. Ἡ μεσημεριάτικη σιωπὴ ἀπλωνόταν σὰν βαρὺ χέρι πάνω ἀπ' τὸ σταθμό, καὶ τὸ φῶς ἔμοιαζε νὰ ἔχει καταβληθεῖ ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴν πλησμονή. Ὁ οὐρανὸς πάνω ἀπὸ τὰ στέγαστρα ἦταν μπλὲ κι ἀπάνθρωπος, ἐξίσου ἕτοιμος καὶ νὰ προστατέψει καὶ νὰ ἐνσκήψει, καὶ τὰ τηλεγραφικὰ καλώδια εἶχαν ἀπὸ ὦρα πάψει νὰ τραγουδοῦν. Τὸ μακρινὸ εἶχε ἀπορροφήσει τὸ κοντινὸ, καὶ τὸ κοντινὸ τὸ μακρινὸ. Δὲν ἦταν διόλου παράξενο ποὺ μόνο λίγα ἄτομα ταξίδευαν τέτοια ὦρα μὲ τὸν ἀστικὸ σιδηρόδρομο ἴσως καὶ νὰ φοβόντουσαν μήπως γίνουν φαντάσματα κι ἐμφανιστοῦν στὸν ἴδιο τους τὸν ἑαυτό.

«Δὲν θὰ πεθάνεις ἐσύ!» ἐπανέλαβε ὁ ἀφισοκολλητὴς γεμάτος πικρία κι ἔφτυσε ἀπὸ τὴ σκάλα. Μία κηλίδα αἵμα ἔμεινε πάνω στὶς ἀνοιχτόχρωμες πέτρες. Ὁ οὐρανός, πάνω ψηλά, φάνηκε νὰ πάγωσε ξαφνικὰ ἀπ' τὴν τρομάρα του. Ἦταν σὰν νὰ τοῦ εἶχε κάποιος δηλώσει: δὲν θὰ σκοτεινιάσεις ποτέ καὶ σὰν κατὰ κάποιον τρόπο νὰ εἶχε γίνει ὁ ἴδιος ὁ οὐρανὸς ἀφίσα καὶ νὰ στεκόταν πάνω ἀπ' τὸ σταθμὸ ἐκθαμβωτικὸς καὶ μεγάλος σὰν διαφήμιση παραθαλάσσιας λουτρόπολης. Ὁ ἀφισοκολλητὴς ξανάριξε τὸ πινέλο του στὸν κουβὰ καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα. Ἐπесе μὲ τὴ ράχη στὸν τοῖχο, ἀλλὰ εὐθὺς ἀμέσως ξεπέρασε τὴ ζάλη του, πῆρε τὴ σκάλα παραμάσχαλα κι ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ νεαρὸς τῆς ἀφίσας γελοῦσε φοβισμένος, φανερώνοντας τ' ἄσπρα δόντια του κι ἀτενίζοντας ἴσια μπροστά του. Ἦθελε νὰ παρακολουθήσει τὸν ἀφισοκολλητὴ ν' ἀπομακρύνεται, ἀλλὰ δὲν εἶχε διόλου τὴ δυνατότητα νὰ χαμηλώνει τὸ βλέμμα του. Τὰ μάτια του ἦταν διεσταλμένα. Μισόγυμνος μὲ τὰ χέρια του ὑψωμένα, ἀκίνητοποιημένος πάνω στὸ τρέξιμο σὰν νὰ τὸν εἶχαν τιμωρήσει γι' ἁμαρτήματα τὰ ὁποῖα ἀγνοοῦσε παντελῶς, ἔστεκε μὲς στὸν ἄσπρο ἀφρό, μὲ ἕναν οὐρανὸ ἀπὸ πάνω του ποὺ παραῆταν γαλάζιος καὶ μιὰν ἀμμουδιά πίσω του ποὺ παραῆταν κίτρινη, καὶ γελοῦσε ἀπελπισμένα πρὸς τὴν ἀπέναντι ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ ὅπου τὸ παιδί τραγουδοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ ἡ γυναίκα κοίταζε πρὸς αὐτὸν χαμένη καὶ γεμάτη λαχτάρα. Ὁ νεαρὸς εὐχαρίστως θὰ τῆς ἐξηγοῦσε ὅτι ὅλα εἶναι ψευδαίσθηση, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμιὰ θάλασσα μπροστά του, ὅπως ἄφηγε ἡ ἀφίσα νὰ ἐννοηθεῖ, ἀλλ' ὅτι, ἀκριβῶς ὅπως κι ἐκεῖνη, εἶχε μόνο τὴ σκόνη καὶ τὴ σιωπὴ τοῦ σταθμοῦ μπροστά του καὶ τὴν πινακίδα: «Ἀπαγορεύεται ἡ διέλευση ἀπὸ τὶς σιδηροτροχιές». Καὶ θὰ τῆς διεκτραγωδοῦσε τὸ δικό του γέλιο ποὺ τοῦ προξενοῦσε ἀπόγνωση, ὅπως κι ὁ ἀφρὸς ποὺ τὸν πιτσίλιζε χωρὶς νὰ τὸν δροσίξει.

Ὁ νεαρὸς τῆς ἀφίσας δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχει καταλήξει ποτὲ σὲ τέτοιες σκέψεις. Οὔτε ἡ κοπέλα στ' ἀριστερὰ του, ποὺ ἔσφιγγε στὸ στήθος μιὰν ἀνθοδέσμη ἀπὸ ἕνα ἐντελῶς συγκεκριμένο ἀνθοπωλεῖο, οὔτε ὁ κύριος στὰ δεξιὰ του, ποὺ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἔβγαине, σκύβοντας, ἀπὸ ἕνα ἐκτυφλωτικὸ γαλάζιο αὐτοκίνητο, δὲν ἔβρισκαν τίποτα σὲ ὅλα αὐτά. Δὲν τοὺς περνοῦσε καν ἡ ιδέα νὰ ξεσηκωθοῦν. Ἡ κοπέλα δὲν ἔνιωθε διόλου τὴν ἐπιθυμία ν' ἀφήσει ἀπὸ τὰ ροδαλὰ χέρια τῆς τὴν ἀνθοδέσμη ποὺ μετὰ δυσκολίας κατόρθωνε νὰ κρατήσει, καὶ τὰ λουλούδια δὲν ἔνιωθαν καμιὰν ἐπιθυμία γιὰ νερό. Καὶ ὁ κύριος μὲ τὸ

αυτοκίνητο έδειχνε να θεωρεί τη σκυφή στάση του ως τη μόνη δυνατή, αφού χαμογελοῦσε χαρούμενος και οὔτε πού σκεφτόταν καν ν' ανασηκωθεί, να κλειδώσει τ' άμάξι του και να βαδίσει για λίγο πρὸς τὰ φωτεινά σύννεφα. Άκόμα και τὰ φωτεινά σύννεφα παρέμεναν ακίνητα, πλαισιωμένα από άσημιές γραμμές πού σαν άλυσίδες δὲν τ' άφηναν να μετακινηθοῦν. Ὁ νεαρός στὸν άφρό ήταν ὁ μόνος πού τοῦ ταίριαζε ὁ ξεσηκωμὸς πίσω άπ' τὸ παγωμένο γέλιο του, ὅπως τοῦ ταίριαζε ὁ άθέατος τόπος πίσω άπ' τὴν κίτρινη άκτή.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἔφταιγε ὁ άντρας μετὴ τὴ σκάλα πού εἶχε πεῖ: «Ἐσὺ δὲν θὰ πεθάνεις!» Ὁ νεαρός δὲν εἶχε ιδέα τί σημαίνει να πεθάνεις. Πῶς θὰ μπορούσε άλλωστε να τὸ ξέρει; Πάνω άπ' τὸ κεφάλι του αἰωροῦνταν μετὴ φωτεινά γραμμата, λοξά ριγμένη σαν ξεχασμένο σύννεφο καπνοῦ στὸν οὐρανό, ἡ λέξη «Νιότη», και στα πόδια του, στίς άπατηλές ραβδώσεις τῆς γαλαξοπράσινης θάλασσας, μπορούσε κανείς να διαβάσει: «Ἐλα μαζί μας!» Ἦταν μιὰ από τις πολλές διαφημίσεις για κάποιον παραθεριστικό οικισμό.

Στὸ μεταξύ, ὁ άντρας μετὴ τὴ σκάλα εἶχε φτάσει πάνω. Στήριξε τὴ σκάλα στὸν βρόμικο τοίχο τοῦ σταθμοῦ, αντάλλαξε λίγα λόγια γιατὴ ζέστη μ' ἕναν κουτσὸ ζητιάνο και τέλος διέσχισε τις γραμμές τοῦ τρένου για να πάει ν' αγοράσει ἕνα ποτήρι μπύρα από τὴν καντίνα πάνω στὴ γέφυρα. Ἐκεῖ αντάλλαξε πάλι λίγα λόγια γιατὴ ζέστη αλλά τίποτα γιατὸν θάνατο κι ἔπειτα γύρισε πίσω για να πάρει τὴ σκάλα του. Ὅλα τὰ κάλυπτε πέπλο σκόνης, μετὸ ὅποιο μάτια προσπαθοῦσε τὸ φῶς να τυλιχτεῖ. Ὁ άφισοκολλητῆς πήρε τὴ σκάλα, τὸν κουβά και τὸ ρολὸ μετὴ τις άφίσεις και κατέβηκε τὰ σκαλιὰ τῆς άλλης πλευρᾶς τοῦ σταθμοῦ. Ὁ ἑπόμενος συρμὸς δὲν εἶχε φτάσει ακόμη. Τέτοιες ὥρες τὰ τρένα κυκλοφοροῦν καμιά φορὰ τόσο σπάνια σαν να συγχέουν τὸ μεσημέρι μετὰ μεσάνυχτα.

Ὁ νεαρός τῆς άφίσας πού δὲν μπορούσε να κάνει τίποτ' άλλο παρὰ ν' ατενίζει ἴσια μπροστά του γελώντας, εἶδε πῶς ὁ άφισοκολλητῆς ξανάστησε τὴ σκάλα του, ακριβῶς άπέναντί του, και βάλθηκε πάλι να επιχρίει τοὺς τοίχους ὅπου εἶχαν μαρμαρώσει κάτι γυναίκες μετὴ πανάκριβα φορέματα και μετὴ τὴν ανόσια ἐπιθυμία να συγκρατήσουν για πάντα ὅ,τι δὲν γίνεται να συγκρατηθεῖ. Ἡ ἐπιθυμία τους να μὴ ζήσουν τὸ τέλος τῆς νύχτας εἶχε ἐκπληρωθεῖ. Ὁ φόβος τους γιατὸ λυκόφως ήταν τόσο μεγάλος, πού στὸ ἐξῆς τὸ μόνο πού μπορούσαν να κάνουν ήταν να διαφημίζουν τὴν αἴθουσα μετὴ τοὺς καθρέφτες ἑνὸς χορευτικοῦ κέντρου, εὐκίνητες κι ἑλαφριά γερμένες πρὸς τὰ πίσω, στὴν άγκαλιὰ τῶν συνοδῶν τους. Ὁ άφισοκολλητῆς τίναξε από τὴ σκάλα τὸ πινέλο του. Ὅλες τις βρισκόνταν στὴ σειρά, αναμένοντας να τοὺς ἐπικολλήσουν άλλες άφίσεις. Ὁ νεαρός από άπέναντι μπορούσε να τὸ δεῖ καθαρά. Και εἶδε πῶς αφήνονταν, φιλικὰ και χωρὶς να προβάλλουν αντίσταση, στὸ φρικτὸ αναπότρεπτο.

Ὁ νεαρός ήθελε να φωνάξει, ὥστόσο δὲν φώναξε. Ἦθελε ν' άπλώσει τὰ χέρια του για να τις βοηθήσει, ὅμως τὰ χέρια του ήταν ὑψωμένα. Ἦταν νέος και ὡραίος και λαμπερός. Εἶχε κερδίσει τὸ παιχνίδι, αλλά ἔπρεπε να πληρώσει τὸ ἔπαθλο. Εἶχε ακινητοποιηθεῖ μέσα στὴ μέρα ὅπως οἱ άπέναντί του χορευτὲς μέσα στὴ νύχτα. Κι ὅπως ἐκεῖνοι, θ' άφηνε τὰ πάντα να συμβοῦν χωρὶς αντίσταση' κι ὅπως ἐκεῖνοι, δὲν θὰ μπορούσε να ρίξει τὸν άφισοκολλητῆ από τὴ σκάλα. Ἴσως ὅλα να ἑξαρτιόντουσαν από τὸ ὅτι δὲν μπορούσε να πεθάνει.

Ἐλα μαζί μας – ἔλα μαζί μας – ἔλα μαζί μας! Ὁ νεαρός δὲν εἶχε άλλο τίποτα κατὰ νοῦ ἔκτὸς από τις λέξεις πού ὑπῆρχαν στα πόδια του. Ἦταν ἡ ὁμοιοκαταληξία τοῦ τραγουδιοῦ. Αὐτὸ τραγουδοῦσαν ὅταν ἔφευγαν γιατὴ διακοπές, αὐτὸ τραγουδοῦσαν ὅταν ανέμιζαν τὰ μαλλιὰ τους. Αὐτὸ τραγουδοῦσαν πάντοτε ὅταν τὸ τρένο σταματοῦσε καθ' ὁδόν, αὐτὸ τραγουδοῦσαν ὅταν τὰ μαλλιὰ τους ακινητοῦσαν ξαφνικὰ ἐκεῖ πού ανέμιζαν. Ἐλα μαζί μας – ἔλα μαζί μας – ἔλα μαζί μας! Και κανείς δὲν ήξερε τὸ παρακάτω.

Μεγάλη αναταραχὴ ἄρχισε να μαίνεται πίσω από τὸ μέτωπο τοῦ νεαροῦ. Ἄσπρα ἱστιοφόρα πού δὲν φαίνονταν ἄραζαν στὸν άθέατο κόλπο. Ἡ ὁμοιοκαταληξία μεταβλήθηκε μονομιᾶς σέ: ἐσὺ δὲν θὰ πεθάνεις – δὲν θὰ πεθάνεις – δὲν θὰ πεθάνεις! Ἦταν σαν προειδοποίηση. Ὁ νεαρός δὲν εἶχε ιδέα τί σημαίνει να πεθάνεις, αλλά ξαφνικὰ κάτι σαν ἐπιθυμία φούντωσε μέσα του. Να πεθάνεις σημαίνει ἴσως ν' αφήνεις τις μπάλες να πετοῦν και ν' άπλώνεις τὰ χέρια' να πεθάνεις σημαίνει ἴσως να βουτᾶς ἢ να ρωτᾶς' να πεθάνεις σημαίνει να πηδῆξεις ἔξω από τὴν άφίσα' πρέπει να πεθάνεις – τώρα τὸ ήξερε –, πρέπει να πεθάνεις για να μὴ σοῦ κολλήσουν άλλη άφίσα πάνω σου.

Ὁ ἀφισοκολλητὴς στὴ σκάλα εἶχε πρὸ πολλοῦ ξεχάσει τὰ λόγια του. Κι ἂν τῆς ἐρχόταν μιᾶς μύγας, πάνω στὴ ράχη τοῦ χεριοῦ του, νὰ τὸν κάνει νὰ τὰ θυμηθεῖ, αὐτὸς θὰ τὰ εἶχε ἀποκηρύξει. Τὰ εἶχε πεῖ πάνω σὲ παροξυσμὸ πικρίας, μιᾶς πικρίας ποῦ τοῦ εἶχε συσσωρευτεῖ μέσα του ἀπὸ τότε ποῦ κολλοῦσε ἀφίσες. Μισοῦσε αὐτὰ τὰ λεία, νεανικὰ πρόσωπα, ἐπειδὴ εἶχε ἀπὸ γεννησιμιοῦ του μιὰ κόκκινη κηλίδα στὸ μάγουλο. Ἐξάλλου, ἔπρεπε κάθε τόσο νὰ προσέχει νὰ μὴν τὸν ρίξει τὸ βήξιμό του ἀπὸ τὴ σκάλα. Ὅμως ἀπὸ τὴν ἀφισοκόλληση ζοῦσε ἐν τέλει. Ἡ ζέστη τοῦ εἶχε ἀνέβει στὸ κεφάλι, ἴσως καὶ νὰ εἶχε μιλῆσει στὸ ὄνειρό του. Τέρμα μὲ αὐτά.

Ἡ γυναίκα μὲ τὸ παιδί εἶχε ἔρθει πιὸ κοντά. Τρία κορίτσια μ' ἀνοιχτόχρωμα φορέματα κατέβηκαν θορυβωδῶς τὰ σκαλοπάτια. Τελικὰ, ὅλοι στάθηκαν γύρω ἀπ' τὴ σκάλα του καὶ τὸν χάζευαν. Αὐτὸ τὸν κολάκεψε, καὶ τὸ μόνο ποῦ τοῦ ἀπέμενε ἦταν νὰ ξαναπιᾶσει γιὰ τρίτη φορὰ συζήτηση γιὰ τὴ ζέστη. Ὅλοι ἔσπευσαν νὰ συμφωνήσουν μαζί του, σὰν νὰ γνώριζαν ἐπιτέλους τὴν αἰτία τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης τους.

Τὸ παιδί εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὸ χέρι τῆς μητέρας του καὶ στροβιλιζόταν. Ἦθελε νὰ ζαλιστεῖ. Προτοῦ ὅμως νὰ ζαλιστεῖ, ἔπεσε τὸ βλέμμα του στὴν ἀπέναντι ἀφίσα. Ὁ νεαρὸς γελοῦσε ἱκετευτικά. «Ἐκεῖ!» φώναξε τὸ παιδί κι ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του ἀπέναντι, σὰν νὰ τοῦ ἄρесе ὁ λευκὸς ἀφρὸς καὶ ἡ θάλασσα ποῦ ἦταν καταπράσινη.

Ὁ νεαρὸς δὲν εἶχε καθόλου τὴ δύναμη νὰ κουνήσει τὸ κεφάλι του, δὲν εἶχε καθόλου τὴ δύναμη νὰ πεῖ: «Ὅχι, δὲν εἶναι αὐτό». Ὅμως, ἡ ἀναταραχὴ πίσω ἀπὸ τὸ μέτωπό του εἶχε γίνεи ἀνυπόφορη: Νὰ πεθάνεις – νὰ πεθάνεις – νὰ πεθάνεις. Θάνατος ἄραγε νὰ ἴναι ὅταν ἡ θάλασσα γίνεται ἐπιτέλους ὑγρή; Θάνατος νὰ ἴναι ὅταν φυσάει ἐπιτέλους ὁ ἄνεμος; Τί εἶναι θάνατος;

Τὸ παιδί στὴν ἀντικρινὴ πλευρὰ ζάρωσε τὸ μέτωπό του. Δὲν ἦταν σίγουρο ἂν εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν ἀπελπισία στὸ γέλιο ἢ ἂν ἤθελε ἀπλῶς νὰ παίξει τὸ παιχνίδι τῶν μορφασμῶν. Ὁ νεαρὸς ὅμως δὲν μπορούσε οὔτε κὰν νὰ ζαρῶσει τὸ μέτωπό του γιὰ νὰ κάνει τὸ παιδί νὰ εὐχαριστηθεῖ. Νὰ πεθάνω – σκέφτηκε αὐτὸς – νὰ πεθάνω γιὰ νὰ μὴν πρέπει νὰ γελάω ἄλλο. Θάνατος νὰ ἴναι ὅταν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ζαρῶνεις τὸ μέτωπο; Αὐτὸ νὰ ἴναι ἄραγε ὁ θάνατος; ἀναρωτήθηκε.

Τὸ παιδί ἄπλωσε λίγο τὸ πόδι του μπροστὰ σὰν νὰ ἤθελε νὰ χορέψει. Ἐριξε μιὰ ματιὰ πίσω του. Οἱ ἐνήλικοι εἶχαν βυθιστεῖ στὴ συζήτησή τους καὶ δὲν τὸ πρόσεχαν. Τώρα μιλοῦσαν ὅλοι μαζί συγχρόνως, γιὰ ν' ἀναμετρηθοῦν μὲ τὴ σιωπὴ τοῦ σταθμοῦ. Τὸ παιδί πῆγε στὴν ἄκρη τῆς ἀποβάθρας, κοίταξε τὶς γραμμὲς τοῦ τρένου καὶ, χωρὶς νὰ λογαριάσει τὸ βάθος, χαμογέλασε. Σήκωσε λίγο τὸ πόδι του πάνω ἀπ' τὸ κενὸ καὶ τὸ τράβηξε πάλι πίσω. Ἐπειτα γέλασε πρὸς τὸν νεαρὸ ἀπέναντι, γιὰ νὰ τοῦ διευκολύνει τὸ παιχνίδι.

«Τί ἐννοεῖς;» ἀνταπάντησε τὸ γέλιο του. Τὸ κοριτσάκι ἀνασήκωσε λίγο τὸν ποδόγυρο του. Ἦθελε νὰ χορέψει μαζί του. Πῶς ὅμως νὰ χορέψει ὁ νεαρὸς, ὅταν δὲν μπορούσε κὰν νὰ πεθάνει, ὅταν ἔπρεπε νὰ παραμείνει ἔτσι ὅπως ἦταν, νέος καὶ ὠραῖος, μὲ τὸ χέρι ὑψωμένο, μισόγυμνος μὲς στὸν ἄσπρο ἀφρὸς; Ὅταν δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ ριχτεῖ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ βγεῖ στὴν ἄλλη πλευρά, ὅταν δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν ποτὲ νὰ ἐπιστρέψει στὴ στεριά γιὰ νὰ μαζέψει τὰ ρούχα του ποῦ βρισκόνταν κρυμμένα στὴν κίτρινη ἄμμο; Ὅταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπικρέμαται ἡ λέξη «Νιότη» σὰν σπάθα ποῦ δὲν ἔλεγε νὰ πέσει; Πῶς νὰ χορέψει μὲ τὸ κοριτσάκι, ὅταν ἀπαγορευόταν ἡ διέλευση ἀπὸ τὶς σιδηροτροχιές;

Ἀπὸ μακριὰ ἀκουγόταν νὰ ἔρχεται τὸ ἐπόμενο τρένο· μᾶλλον δὲν ἀκουγόταν, παρὰ ἦταν σὰν νὰ εἶχε πυκνώσει ἡ σιωπὴ, σὰν νὰ εἶχε μεταβληθεῖ τὸ φῶς, τὴ στιγμὴ τῆς μεγαλύτερης φωτεινότητάς του, σ' ἓνα σμῆνος μαυριδερῶν πουλιῶν ποῦ σίμωναν βομβώνοντας.

Τὸ παιδί ἔπιασε τὸ γύρο τοῦ φορέματός του μὲ τὰ δυὸ χέρια. «Ἐτσι» – τραγουδοῦσε – «κι ἔτσι» – καὶ χοροπηδοῦσε σὰν πουλί στὴν ἄκρη τῆς ἀποβάθρας. Ὅμως ὁ νεαρὸς δὲν σάλευε. Τὸ παιδί χαμογελοῦσε ἀνυπόμονα. Ξανασήκωσε τὸ πόδι του πάνω ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς ἀποβάθρας, μιὰ τὸ ἓνα – μιὰ τὸ ἄλλο – μιὰ τὸ ἓνα – μιὰ τὸ ἄλλο –, ὥστόσο ὁ νεαρὸς δὲν μπορούσε νὰ χορέψει.

«Ἐλα!» φώναξε τὸ παιδί. Κανεὶς δὲν τὸ ἄκουσε. «Ἐτσι, ἔ;» χαμογέλασε ἄλλη μία φορὰ. Τὸ τρένο ἔπαιρνε ὀλοταχῶς τὴ στροφὴ. Ἡ γυναίκα πλάι στὴ σκάλα παρατήρησε τὸ

ἐλεύθερο χέρι της, και τὸ ἐλεύθερο χέρι της τὴν περιέστρεψε βίαια. Ἐδραξε τὸ γύρο ἐνὸς φορέματος σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀδράξει τὸν οὐρανὸ. «Ὡστε ἔτσι!» φώναξε θυμωμένο τὸ παιδί και πήδηξε στὶς σιδηροτροχιές προτοῦ ὁ συρμὸς κρῦπει τὴν εἰκόνα τοῦ νεαροῦ. Κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τραβήξει πίσω τὸ παιδί, ποὺ ἤθελε μόνο νὰ χορέψει.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄρχισε ἡ θάλασσα νὰ βρέχει τὰ πόδια τοῦ νεαροῦ. Ὑπέροχη δροσιὰ ἀνέβηκε στὰ μέλη του. Μυτερὰ χαλίγια κέντρισαν τὶς σόλες του. Ὁ πόνος διαδέχτηκε τ' ἀναγάλιασμα στὰ μάγουλά του. Συγχρόνως ἔνωσε τὴν κούραση στὰ χέρια του, τὰ ἄπλωσε και τὰ ἄφησε νὰ πέσουν. Σκέψεις ζάρωσαν τὸ μέτωπό του κι ἔκλεισαν τὸ στόμα του. Ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ φυσάει και τοῦ ἔριξε ἄμμο και νερὸ στὰ μάτια. Τὸ πράσινο χρῶμα τῆς θάλασσας σκοτείνιασε και θόλωσε. Καὶ μετὰ τὴν ἐπόμενη πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἡ λέξη «Νιότη» ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανὸ και διαλύθηκε σὰν καπνός. Ὁ νεαρὸς σήκωσε τὰ μάτια του, μὰ δὲν εἶδε πῶς πήδηξε ὁ ἀφισοκολλητὴς ἀπ' τὴ σκάλα σὰν νὰ τὸν ἔσπρωξε κάποιος πρὸς τὰ πίσω. Ἐβαλε τὰ χέρια του ἀντηχείο στ' ἀφτιά του κι ἀφουγκράστηκε ὅμως δὲν ἄκουσε τὶς κραυγὲς τοῦ κόσμου οὔτε τὴ διαπεραστικὴ σειρήνα τοῦ ἀσθενοφόρου. Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ φουσκώνει.

«Πεθαίνω» σκέφτηκε ὁ νεαρός, «μπορῶ νὰ πεθάνω!» Ἀνάσανε βαθιά, γιὰ πρώτη φορὰ ἀνάσανε. Μιὰ φούχτα ἄμμο ἔριξε ὁ ἄνεμος στὰ μαλλιά του και τὰ ἔκανε νὰ φαίνονται ἄσπρα. Κούνησε τὰ δάχτυλά του και προσπάθησε νὰ κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὰ μπρὸς ὅπως τοῦ τὸ εἶχε δείξει τὸ παιδί. Ἐστρεψε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω και συλλογίστηκε ἂν ἔπρεπε νὰ πάρει τὰ ροῦχα του. Ἐκλείσε τὰ μάτια του και τὰ ξανάνοιξε. Τότε ἔπεσε και πάλι τὸ βλέμμα του στὴν ἀντικρινὴ πινακίδα: «Ἀπαγορεύεται ἡ διέλευση ἀπὸ τὶς σιδηροτροχιές». Καὶ ξαφνικὰ τὸν κατέλαβε ὁ φόβος ὅτι θὰ μπορούσαν γι' ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ τὸν ἀκινητοποιήσουν, γελαστό, μετὰ ἄσπρα δόντια και μιὰ λαμπερὴ κηλίδα στὸ κάθε μάτι του, ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ πάρουν και πάλι πίσω τὴν ἄμμο ἀπὸ τὰ μαλλιά του και τὴν ἀνάσα ἀπὸ τὸ στόμα του, ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ ξανακάνουν τὴ θάλασσα μιὰν ἀπατηλὴ λωρίδα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του ὅπου κανεὶς νὰ μὴν μπορεῖ νὰ πνιγεῖ, και τὴ στεριὰ μιὰ φωτεινὴ κηλίδα πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του ὅπου κανεὶς νὰ μὴν μπορεῖ νὰ σταθεῖ. Ὅχι, δὲν θὰ παίρνε τὰ ροῦχα του. Ἐπρεπε δηλαδὴ ἡ θάλασσα νὰ μὴ γίνῃ θάλασσα γιὰ νὰ μπορεῖ ἡ στεριὰ νὰ εἶναι στεριὰ; Πῶς τὸ εἶχε πεί τὸ παιδί; Ἐτσι! Ἐπιχείρησε νὰ πηδήξει. Χτύπησε πίσω, ξανάρθε μπρὸς και ξαναχτύπησε πίσω. Καὶ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ σκεφτόταν ὅτι δὲν θὰ τὰ κατάφερνε, ἦρθε μιὰ ριπὴ ἀνέμου ἀπὸ τὴ γέφυρα. Ἡ θάλασσα ὄρμησε στὶς γραμμὲς τοῦ τρένου συμπαρασύροντας τὸν νεαρό. Ὁ νεαρὸς πήδηξε συμπαρασύροντας τὴν ἄμμουδιά. «Πεθαίνω» φώναξε, «πεθαίνω! Ποιὸς θέλει νὰ χορέψει μαζί μου;»

Κανένας δὲν πρόσεξε ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς ἀφίσες εἶχε ἄσχημα κολληθεῖ κανένας δὲν πρόσεξε ὅτι μιὰ ἀπ' αὐτές, ποὺ εἶχε ἀποκολληθεῖ κι ἀνέμιζε στὶς γραμμὲς τοῦ τρένου, καταξεσκίστηκε ἀπὸ τὸ συρμὸ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση. Ὑστερα ἀπὸ κἀνα μισάωρο, ὁ σταθμὸς ἦταν πάλι σιωπηλὸς και ἔρημος. Ἀπέναντι λοξά, ἀνάμεσα στὶς γραμμὲς τοῦ τρένου, ὑπῆρχε ἓνας φωτεινὸς λεκὲς ἄμμου, σὰν νὰ εἶχε ὁ ἀγέρας φυσήσει ἐκεῖ τὴν ἄμμο ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ὁ ἀφισοκολλητὴς εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ στὸ σταθμὸ.

Ἐπαίτια στὴν ὅλη αὐτὴ συμφορὰ ἦταν τὰ τρένα ποὺ τέτοια ὥρα περνοῦν πολὺ ἀραιά, σὰν νὰ συγγέουν τὸ μεσημέρι μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Κάνουν τὰ παιδιὰ ν' ἀδημονοῦν. Ὅμως τὸ ἀπόγευμα ἔπερτε πιὰ σὰν ἀπαλὴ σκιά πάνω στὸ σταθμὸ.

* Τίτλος πρωτοτύπου: «Das Plakat». Ἀπὸ τὴ συλλογὴ διηγημάτων *Der Gefesselte* (Ὁ δεσμώτης), ποὺ πρωτοκυκλοφόρησε τὸ 1952-1953 ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο Fischer Verlag, Φρανκφούρτη/Μάιν, 1991, σσ. 39-47, και περιλαμβάνει τὰ γνωστότερα και πιὸ ζοφερὰ διηγήματά της. (Σ.τ.Μ.)

Ἡ ἴδια μετάφραση πρωτοδημοσιεύτηκε στὸ περιοδικὸ *Ἐντευκτήριο*, τχ 63, Δεκ. 2003, σσ. 37-41. Τὸ ἴδιο διήγημα ἔχει ἐξάλλου δημοσιευτεῖ στὸν τόμο Ilse Aichinger, *Ἐπίκαιρη συμβουλή*, μτφρ Ἀλεξάνδρα Ρασιδάκη, ἐκδ. Ροὲς / Γερμανόφωνοι Συγγραφεῖς, Ἀθήνα 2009, σσ. 32-41.